

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **F. V.**, bytem L. 36, zastoupený JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 33, Praha, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. PPR-16678-6/ČJ-2014-990131,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policejního prezidenta ze dne 16. 6. 2014, č. j. PPR-16678-6/ČJ-2014-990131, **se ruší a věc se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 19 835 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Josefa Kopřivy do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále jen „služební funkcionář“) rozhodnutím ze dne 17. 4. 2014, č. JMK-1163/2014 (dále jen „rozhodnutí služebního funkcionáře“), dnem 30. 4. 2014 podle § 26 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) odvolal žalobce ze služebního místa vrchní asistent Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Brno-venkov, Obvodní oddělení Pohořelice a dnem 1. 5. 2014 ustanovil žalobce na služební místo inspektor Krajského ředitelství policie

Jihomoravského kraje, Územní odbor Brno-venkov, Obvodní oddělení Pohořelice a jmenoval žalobce do služební hodnosti inspektor. Současně služební funkcionář zařadil žalobce podle § 116 zákona o služebním poměru a § 3 nařízení č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech (dále jen „nařízení č. 104/2005 Sb.“) do 5. tarifní třídy, přičemž žalobci mj. přiznal osobní příplatek dle § 122 zákona o služebním poměru ve výši 2 100 Kč.

[2] Proti rozhodnutí služebního funkcionáře podal žalobce odvolání, v němž uvedl především to, že nesouhlasí s přiznanou výší osobního příplatku, neboť rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství police Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 30. 6. 2009, č. JMK-21808/2009, mu byl přiznán osobní příplatek ve výši 2 600 Kč; žalobce se tak domáhal toho, aby rozhodnutí služebního funkcionáře bylo změněno tak, že se žalobci přiznává osobní příplatek dle § 122 zákona o služebním poměru ve výši 2 600 Kč.

[3] Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí služebního funkcionáře změnil v části výroku, která zněla „a dnem 01. 05. 2014 ustanovují“ tak, že nově tato část výroku zněla „a dnem 01. 05. 2014 ustanovují podle § 20 odst. 3 písm. d) bod 1 zákona“ a v dalším rozhodnutí služebního funkcionáře potvrdil. Žalovaný tak pouze zpřesnil výrokovou část týkající se ustanovení žalobce na příslušné služební místo, námitkám žalobce týkajícím se výše osobního příplatku však nepřisvědčil. Proti rozhodnutí žalovaného tak žalobce podal žalobu, která byla zdejšímu soudu doručena dne 5. 8. 2014.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Žalobce v žalobě navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil. V úvodu žaloby přitom odkázal na argumentaci uvedenou v odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře, a to sice, že podle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru se osobní příplatek přiznává k ocenění výkonu služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu, nikoli v souvislosti se změnou služebního místa. V odvolání také žalobce uvedl, že až do ustanovení na jiné služební místo měl žalobce přiznán osobní příplatek za výkon služby v mimořádné kvalitě a rozsahu a vždy byl služebním funkcionářem velmi dobře hodnocen. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2012, č. j. 30 Ad 2/2011-27, v němž daný soud uvedl, že osobní příplatek, jakožto vyjádření stabilního fenoménu přístupu policistů k plnění služebních povinností, není v zásadě podmíněný konkrétní náplní práce.

[5] Dále žalobce uvedl, že uvedl, že změna rozhodnutí služebního funkcionáře, kterou provedl žalovaný, nemá žádnou spojitost s obsahem odvolání a nelze pochopit, proč takovým způsobem žalovaný postupoval. Z rozhodnutí žalovaného přitom plyne, že odvolání žalobce bylo zamítnuto, přičemž ovšem rozhodnutí služebního funkcionáře bylo změněno a současně potvrzeno. Již tímto zatížil žalovaný své rozhodnutí závažnou vadou, kterou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-41.

[6] Žalovaný také sice uvedl, že osobní příplatek za výkon služby v mimořádné kvalitě lze přiznat, snížit či odejmout z důvodu měřitelnosti jen v dlouhodobějším časovém horizontu, přičemž snížení osobního příplatku je negací důvodů, pro které byl přiznán nebo navýšen; zároveň si však dle žalobce odporuje v tom smyslu, že v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí

také to, že při ustanovení na jiné služební místo s jinou náplní služební činnosti by měl být osobní příplatek přiznán až poté, co příslušník prokáže, že vykonává službu v mimořádné kvalitě i na novém služebním místě, přičemž služební funkcionář nemůže předvídat, jakým způsobem a v jaké kvalitě bude příslušník plnit nové služební úkoly. Dle žalobce žalovaný své tvrzení popřel výrokem svého rozhodnutí, v němž žalobci, přestože se domnívá, že by tak být činěno nemělo, osobní příplatek na novém služebním místě přiznal, byť v nižší výměře.

[7] Dle žalobce žalovaný pominul, že byl žalobce převeden na jiné služební místo v rámci téhož oddělení, kde jsou činnosti vykonávány ve 4. a 5. tarifní třídě velmi podobné a v praxi se mezi nimi rozdíl mnohdy stírá. V tomto ohledu žalobce poukázal na obsah činností dle jednotlivých tarifních tříd dle nařízení č. 104/2005 Sb.

[8] Žalovaný se dle žalobce také zaplétá do podivných konstrukcí, když uvádí, že „[v] odůvodnění bylo přiznání osobního příplatku odůvodněno tak, že při stanovení výše osobního příplatku bylo přihlédnuto k dosavadním výsledkům ve služební činnosti. Bylo zohledněno to, že osobní příplatek je odrazem kvalitního výkonu služby, jak vyplývá z několika personálních opatření z poslední doby, kterými byl odvolateli osobní příplatek zvyšován, a to až do částky 2.100,- Kč. V této výši byl také osobní příplatek přiznán napadeným rozhodnutím. Na částku 2.600,- Kč byl odvolateli osobní příplatek zvýšen rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro vnější službu ve věcech služebního poměru pod č. j. JMK-21808/2009 ze dne 30. června 2009, ale ne již za dosahované kvalitní výsledky, ale za výkon služby v mimořádném rozsahu v souvislosti s reformou Policie ČR – transformace Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve tři krajská ředitelství. Transformace však již skončila a zvýšení osobního příplatku na 2.600,- Kč již nemá opodstatnění, proto při ustanovení odvolatele na nové služební místo byl osobní příplatek stanoven na výši 2.100,- Kč, přičemž byla maximálně zohledněna dosavadní kvalitní činnost odvolatele“. K tomu žalobce uvádí, že není překvapivé, že důvod služebním funkcionářem nezmiňovaný, dodatečně smyšlený žalovaným, má daleko k faktické posloupnosti vývoje jeho osobního příplatku. Žalovaný se tak snaží navodit dojem, že do 30. 6. 2009 měl žalobce osobní příplatek přiznán za výkon služby v mimořádné kvalitě, ale od 1. 7. 2009 již výlučně za výkon služby v mimořádném rozsahu v souvislosti s reformou policie. Teprve napadeným rozhodnutím služebního funkcionáře měl žalobce mít k datu 1. 5. 2014 přiznán osobní příplatek za výkon služby v mimořádné kvalitě, což neodpovídá skutečnosti, neboť žalovaný pozapomněl, že žalobce byl mezi roky 2009 a 2014 (k datu 1. 4. 2010) převeden ze služebního místa vrchní asistent odboru pořádkové policie krajského ředitelství v Brně na služební místo na Obvodním oddělení policie Pohořelice. Tehdy mu byl, k datu 1. 4. 2010, přiznán osobní příplatek se zdůvodněním, že „výše osobního příplatku se nemění“. Nebylo tudíž vůbec konstatováno, z jakého důvodu je mu osobní příplatek ve shodné výši přiznán. Jisté však je, že to nemohlo být v souvislosti s reformou policie, která již v té době skončila, ale z důvodu výkonu služby v mimořádné kvalitě. Žalovaný je tak přesvědčen o tom, že žalobci osobní příplatek za mimořádný rozsah služby při reformování policie náležel dokonce až do 30. 4. 2014.

[9] Žalobce uzavřel, že zachování osobního příplatku při převedení na jiné služební místo v jiném místě služebního působení s jinou služební náplní ke dni 1. 4. 2010 zjevně narušuje žalovaným zastávanou teorii o nemožnosti přiznat osobní příplatek proto, že služební funkcionář nemůže dopředu předvídat, jakým způsobem a v jaké kvalitě bude příslušník plnit

nové služební úkoly. Přitom rozhodnutí v roce 2010 vydal náměstek služebního funkcionáře, který rozhodoval v roce 2014. Žalovaný tak zůstal se svou teorií z pohledu obou rozhodnutí zcela osamocen, protože obě rozhodnutí, tedy i to napadené, osobní příplatek při převedení přiznávají.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce a vyjádření žalovaného k replice žalobce

[10] Ve vyjádření k žalobě žalovaný stručně zrekapituloval své rozhodnutí a žalobní námitky a dodal, že se jeho rozhodnutí přezkoumatelně vypořádává s důvody změny výroku rozhodnutí služebního funkcionáře. K této změně došlo proto, že výrok prvostupňového rozhodnutí byl neúplný a nedostatek byl v souladu s § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru odstraněn. Tato změna nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[11] Co se týká věcné argumentace žalobce, uvádí k ní žalovaný, že osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Služební funkcionář při jeho přiznání musí vycházet ze srovnání služebních výsledků příslušníka nebo rozsahu služby s ostatními příslušníky zařazenými na stejném služebním místě. V žalobcově případě se tak nejednalo o snížení osobního příplatku, ale jeho stanovení na novém služebním místě; byly změněny podmínky, za nichž byl přiznán. Lze souhlasit s žalobcem, že činnosti vykonávané ve 4. a 5. tarifní třídě jsou velmi podobné a služební funkcionář tak mohl posoudit kvalitu a rozsah služby žalobce na předchozím služebním místě a přiznat mu osobní příplatek na novém služebním místě, a to i vzhledem k tomu, že žalobce byl odvolán a ustanoven na služební místo v rámci jednoho obvodního oddělení. Argumentace v žalobou napadeném rozhodnutí je tak logická, neboť služební funkcionář očekával, že žalobce bude i nadále vykonávat službu v mimořádné kvalitě, a proto mu přiznal osobní příplatek ve výši 2 100 Kč. S odkazem na odbornou literaturu žalovaný uvedl, že služební funkcionář mohl za dané situace žalobci osobní příplatek i nepřiznat. S ohledem na uvedené tak žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[12] Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že změnu rozhodnutí služebního funkcionáře ve smyslu § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru v odvolání nepožadoval a tato změna nemá ani žádný věcný vztah k předmětu odvolání. Samotnou věcnou argumentaci žalovaného pak žalobce i nadále považuje za vnitřně logicky rozpornou. Žalobce také zpochybňuje závěry vplývající dle názoru žalovaného z příslušné odborné literatury o možnosti nepřiznat osobní příplatek na novém služebním místě.

IV. Ústní jednání

[13] Zástupce žalobce při ústním jednání konaném dne 14. 6. 2016 navrhl změnu petitu tak, aby soud zrušil nejen rozhodnutí žalovaného, ale i rozhodnutí služebního funkcionáře, a to v části výroku třetího, která se zabývá výší osobního příplatku.

[14] Zástupce žalobce odkázal na odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře a zejména na tam vyjádřený názor, že při ustanovení na nové služební místo není možné příslušníkovi odebrat či snížit osobní příplatek. V souvislosti s tím poukázal na skutečnost, že

žalobce byl hodnocen nadprůměrně již v minulosti, kdy působil na stejném obvodním oddělení, o čemž svědčí příslušná služební hodnocení, která jsou i nadále použitelná a přenositelná, přičemž dle zástupce žalobce rozhodnutí služebního funkcionáře je také nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného odůvodnění, neboť blíže nerozvádí údaj o tom, že žalobci byl osobní příplatek stanoven s přihlédnutím k dosavadním výsledkům ve služební činnosti.

[15] Zástupce žalobce přitom připomněl příslušnou judikaturu správních soudů, která má jeho závěry podporovat. Jde o již zmíněný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2012, č. j. 30 Ad 2/2011-27, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2015, č. j. 8 Ad 3/2013-44, či Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2015, č. j. 30 A 90/2013-45, jakož i navazující judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[16] Zástupce žalobce také uvedl, že žalovaný udává, že žalobci byl příplatek ve výši 2 600 Kč přiznán v souvislosti s reorganizací Policie ČR, nikoli za kvalitní plnění služebních úkolů, což však není pravda. V tomto smyslu navrhl doplnění dokazování, které by se týkalo právě problematiky reorganizace Policie ČR. Dle zástupce žalobce se žalovaný ve svém rozhodnutí touto reorganizací nezabýval, ani nedoložil její obsah. Nadto žalobci byl osobní příplatek „potvrzen“ dvěma dalšími rozhodnutími; žalobce k tomu do spisu doplnil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro VS ze dne 15. 3. 2010, č. JMK-1731/2010, a vedoucího územního odboru Brno-venkov ve věcech služebního poměru ze dne 10. 8. 2012, č. JMK-3493/2012, z nichž má vyplývat, že osobní příplatek nebyl přiznán (pouze) z důvodu činností vykonávaných v souvislosti s reformou Policie ČR (související argumentace žalovaného je v tomto směru účelová). Rozhodnutí žalovaného se argumentací reformou zabývá jen povšechně a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

[17] Napadená rozhodnutí také nijak nespecifikují, jak se žalobce zhoršil ve vztahu k výkonu služby, tedy ve vztahu ke kritériím pro případné snížení osobního příplatku dle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Zástupce žalobce rovněž namítl vady řízení týkající se vydání rozhodnutí žalovaného a služebního funkcionáře. Služební funkcionář se přitom ve svém rozhodnutí důsledně nezabýval hodnocením žalobce a toto hodnocení nenašlo v jeho rozhodnutí adekvátní odraz.

[18] Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že bere v potaz vývoj judikatury, dle níž nelze presumovat, že na novém služebním místě bude příslušník vykonávat své služební úkoly méně kvalitně než dříve, a tedy že by v takové situaci mu měl být osobní příspěvek zachován; tato judikatura hovoří o tom, že nové služební místo by z hlediska složitosti, namáhavosti apod. služebních úkolů muselo být zcela odlišné. O takový případ jako ve zmiňované judikatuře se ale nyní nejedná. V případě žalobce totiž nejde o popření kvality jeho služby a příplatek nebyl odejmut, ale pouze snížen; v kvalitě výkonu služby žalobce v období od 1. 9. 2009 do 1. 5. 2014 ke změně nedošlo a stále tak platí výše osobního příplatku stanovená rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro VS ze dne 21. 4. 2009, č. JMK-10651/2009, kterým byla žalobci za plnění služebních úkolů v mimořádné kvalitě zvýšen osobní příplatek od 1. 5. 2009 na 2 100 Kč; to bylo také naposledy, kdy byl žalobci zvýšen osobní příplatek s ohledem na kvalitu výkonu služby. Další zvýšení na 2 600 Kč ale nebylo z důvodu kvality výkonu služby, ale

z důvodu výkonu služby v souvislosti s reformou Policie ČR (rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro VS ve věcech služebních ze dne 30. 6. 2009, č. JMK-21808/2009), kdy došlo k navýšení osobního příplatku ne z důvodu kvality výkonu služby, ale rozsahu plněných úkolů, kdy žalobce mohl být nasazen na větším teritoriu; žalovaný přitom poukázal na nabytí účinnosti zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, kdy se na jeho základě změnila i územní struktura Policie ČR.

[19] Žalovaný dodal, že služební místo není charakterizováno příplatkem a nemusí se nově rozhodovat o příplatku při ustanovení na nové služební místo. Žalobce byl přitom v roce 2010 odvolán ze služebního místa vrchní asistent Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru služby pořádkové policie, Pohotovostní a eskortní oddělení na a ustanoven na místo vrchní asistent Obvodního oddělení Pohořelice a nedošlo ke změně osobního příplatku; toto rozhodnutí bylo deklaratorní a příplatek nebyl přiznáván. Služební funkcionář dle žalovaného zároveň správně měl již dříve osobní příplatek žalobce snížit, a to poté, kdy skončila reforma Policie ČR a kdy se rozhodovalo za situace, kdy již byl žalobce zařazen na Obvodní oddělení Pohořelice; až v případě žalobou napadeného rozhodnutí služební funkcionář „dohnal“ své dřívější pochybení, kdy osobní příplatek nesnížil bezprostředně poté, co se změnil rozsah výkonu služby žalobce, pro který mu byl osobní příplatek svého času také zvýšen na částku 2 600 Kč. Takový postup pokládá žalovaný za možný. Nedošlo tak v podstatě k dotčení výše příplatku, kdy žalovaný uznává, že kvalita výkonu služby byla stejná, zmenšil se jen její rozsah. Důvod pro snížení osobního příplatku byl dán, odpadl důvod pro zvýšení osobního příplatku na částku 2 600 Kč a nedošlo k dotčení osobního příplatku.

[20] Žalovaný uzavřel, že trvá na svém dosavadním procesním stanovisku, že jeho rozhodnutí je správné a žaloba není důvodná. Pokud by ovšem soud dospěl k závěru, že ta část odůvodnění jeho rozhodnutí, v níž poukazuje na to, že žalobci byl osobní příplatek „snížen“ na 2 100 Kč z důvodu omezení rozsahu výkonu služby, je nedostatečná, navrhuje, aby věc byla vrácena žalovanému (jakožto odvolacímu orgánu) k doplnění předmětného rozhodnutí.

V. Posouzení věci soudem

[21] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[22] Jádrem sporu mezi stranami představuje v předmětné věci otázka, zda při ustanovení na nové služební místo (zde dle § 26 odst. 3 zákona o služebním poměru) příslušníkovi náleží osobní příplatek dle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru ve stejné výši jako na předchozím služebním místě, nebo zda nárok na již přiznaný osobní příplatek ustanovením na nové služební místo zaniká a příslušný funkcionář určí složky služebního příjmu (včetně osobního příplatku) bez návaznosti na dosavadní rozhodnutí týkající se služebního příjmu konkrétního příslušníka, tedy zda může služební funkcionář rozhodnout tak, že se takovému příslušníkovi osobní příplatek nepřiznává vůbec nebo ve snížené výši oproti výši původní. Subsidiárně nastolená otázka pak zní také, zda mohl služební funkcionář výši osobního příplatku při příležitosti ustanovení žalobce na nové služební místo modifikovat s ohledem na snížený rozsah výkonu služby.

[23] Zdejší soud při hledání odpovědi na takto položené otázky předznamenává, že právně i skutkově obdobnou věcí se v rámci své rozhodovací činnosti zabýval i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46, publikovaném pod č. 3209/2015 Sb. NSS, dospěl k závěru svědčícímu argumentaci žalobce, že při ustanovení na nové služební místo má výše osobního příplatku zůstat v zásadě nedotčená. S ohledem na tuto judikaturu bude i krajský soud v posuzované věci z předmětných závěrů vycházet.

[24] Jak v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46, uvedl Nejvyšší správní soud, s účinností zákona o služebním poměru došlo ke zpřísnění režimu služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů, což mělo být vyváжено zejména větší mírou jistoty jejich postavení a jejich odpovídajícím finančním ohodnocením. Ačkoliv tato rovnováha byla narušena četnými novelami zákona (srov. Tomek, P. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem k 1. 7. 2012. 2. vydání. Olomouc: ANAG, 2012, s. 12), je třeba při výkladu jeho ustanovení dbát mimo jiné i smyslu a účelu, na kterých byl zákon o služebním poměru vystavěn. Jak Nejvyšší správní soud pokračoval, „[s]lužební poměr je veřejnoprávní paralelou k soukromoprávnímu pracovnímu poměru, která je však charakteristická potlačením rovnosti subjektů ve prospěch nadřízenosti státní moci a převažující kogentní úpravou. Tím se od klasického pracovního poměru zásadně odlišuje a stává se speciálním státně zaměstnaneckým poměrem, jenž vyžaduje zcela specifická pravidla. Nerovné postavení subjektů v rámci služebního poměru a přísnou kogentní úpravu, jež téměř vylučuje vyjednávání ze strany příslušníků, je třeba vyvažovat stabilizací jejich platových nároků a formalizovaným rozhodováním (nejen o těchto nárocích), které zajišťuje „férové“ uplatňování státní moci vůči svým zaměstnancům. Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit žalovanému a přijmout závěr, že při ustanovení příslušníka na nové služební místo nárok na dříve přiznaný osobní příplatek zaniká bez dalšího a o jednotlivých složkách platu rozhoduje služební funkcionář nově, tedy nezávisle na dosavadním výkonu služby, přičemž o odejmutí či změně dříve přiznaného osobního příplatku nemusí být rozhodnuto. Takový názor je v rozporu s pojetím služebního poměru a koncepcí zákona o služebním poměru“.

[25] Krajský soud se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v obdobné situaci, že není pochyb o tom, že služební poměr žalobce při odvolání z předchozího služebního místa a jmenování na nové služební místo, nezanikl a nadále trval a změnil se jen některé jeho prvky. Nezměnil se však (resp. nezanikl) nárok na osobní příplatek žalobce. Zákon o služebním poměru totiž nestanoví, že by s ustanovením na nové služební místo zanikl nárok na přiznaný osobní příplatek (viz také rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 5. 2014, č. j. 57 A 51/2013-56, dostupný na www.nssoud.cz). Naopak z kontinuity služebního poměru vyplývá kontinuita osobního příplatku. V daném případě došlo totiž v rámci trvajících služebního poměru žalobce k odvolání a ustanovení na nové služební místo (dle § 26 odst. 3 zákona o služebním poměru), avšak při současném zachování práv vyplývajících z dosavadního služebního poměru. Dle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46, tak „ex lege dochází toliko ke změně služebního místa ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o služebním poměru, které vyjadřuje organizační a právní postavení příslušníka v bezpečnostním sboru, jenž je charakterizováno zejména systemizovanou služební hodností, stupněm vzdělání, oborem nebo zaměřením vzdělání, dalším odborným požadavkem, základním tarifem, náplní služební činnosti,

rozsahem oprávnění a povinností příslušníka. Mění se tedy zejména tyto prvky služebního poměru a ostatní práva a povinnosti z něj vyplývající zůstávají zachována (pokud z povahy věci nesouvisí s charakteristikou služebního místa). Zákon s charakteristikou služebního místa výslovně spojuje pouze základní tarif služebního platu. Pokud by bylo úmyslem zákonodárce vázat všechny složky platu, včetně osobního příplatku, na služební místo příslušníka, pak by to bylo výslovně uvedeno v citovaném ustanovení § 19 odst. 1 služebního zákona. Tak tomu však není a je zřejmé, že s konkrétním služebním místem je spojena pouze výše základního tarifu, nikoliv ostatní složky platu. Nárok žalobce na osobní příplatek proto nezanikl spolu s ustanovením na nové služební místo. A to i navzdory tvrzení žalovaného, že se jedná o nenárokovou složku platu“.

[26] Dle ustálené judikatury správních soudů přitom na osobní příplatek není nárok, dokud není příslušníku rozhodnutím přiznán. Nejvyšší správní soud již například v rozsudku ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 84/2006-62, publikovaném pod č. 1323/2007 Sb. NSS vyslovil, že „po takovém rozhodnutí (kdy a zda je učiní, záleží jen na úvaze zaměstnavatele) se povaha tohoto nároku mění, neboť jsou splněny všechny podmínky pro poskytnutí této složky platu a zaměstnavatel je povinen takovýto nárok (složku platu) zaměstnanci poskytnout. Fakultativní složka platu se tedy v důsledku rozhodnutí zaměstnavatele o jejím přiznání stává složkou platu nárokovou (obligatorní) a takto vzniklý nárok na plat (část platu) lze následně zcela nebo zčásti zrušit (odebrat, odejmout), jen jestliže to umožňuje příslušný právní předpis a pouze budou-li splněny podmínky v něm stanovené“. Nárok na osobní příplatek tedy po přiznání existuje a zaniknout může buď skončením služebního poměru, nebo na základě odůvodněného rozhodnutí ve smyslu § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru.

[27] Důvodem pro odejmutí či změnu osobního příplatku pak mohou být toliko důvody, jež zákon předpokládá pro jeho přiznání, tedy výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 1 As 34/2014-54, publikovaném pod č. 3057/2014 Sb. NSS, judikoval, že „osobní příplatek může být přiznáván, měněn či odnímán pouze na základě kvality či rozsahu výkonu služby. Nedodržení těchto zákonných kritérií přitom nelze odůvodnit nedostatkem finančních prostředků na mzdové výdaje“. Stejně tak nemůže být jeho odejmutí odůvodněno prostou změnou služebního místa. Jak k tomu uvedl Nejvyšší správní soud ve vzpomínaném rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46, nelze vyloučit, že za určitých okolností by změna služebního místa mohla vést k oprávněnému odejmutí osobního příplatku, avšak ne bez dalšího: „rozhodnutí o změně osobního příplatku v důsledku převedení příslušníka na nové služební místo by bylo zcela legitimní, pokud by s novým služebním místem byla spojena služba jiné nebo nesrovnatelné složitosti, jiné odpovědnosti a namáhavosti, vykonávaná v jiných nebo nesrovnatelných podmínkách služby, při jiných nebo nesrovnatelných schopnostech a způsobilosti k výkonu služby, při jiné nebo nesrovnatelné služební výkonnosti a možných výsledcích ve výkonu služby. Takové rozhodnutí by však muselo být náležitě odůvodněno“. V nyní posuzovaném případě přitom došlo k zařazení žalobce do 5. tarifní třídy (dle § 116 odst. 3 zákona o služebním poměru a § 3 nařízení č. 104/2005 Sb.), oproti dřívějšímu zařazení do 4. tarifní třídy. Z popisu (katalogu) činností vykonávaných v těchto tarifních třídách (viz příloha nařízení č. 104/2005 Sb., bod 1.3.) vyplývá, že se tyto činnosti velmi podobají a navíc k dané změně došlo u žalobce v rámci stejného obvodního oddělení; je tedy zřejmé, že podmínka „nesrovnatelnosti“ služebního místa, ve smyslu citované judikatury, která by

ospravedlňovala jiné určení osobního příplatku než dosavadní, v daném případě nenastoupila. V rozsudku ze dne 26. 8. 2009, č. j. 3 Ads 86/2008-80, dostupném na www.nssoud.cz, potom Nejvyšší správní soud uvedl, že „[v] odůvodnění rozhodnutí o osobním příplatku musí služební funkcionář uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Je nezbytné, aby rozhodnutí vycházelo z prokazatelných důkazních prostředků, které přesvědčují nejen adresáta rozhodnutí, ale i odvolací orgán o věcné správnosti změny osobního příplatku. To platí nejen o situaci, kdy je osobní příplatek odnímán nebo snižován, ale i o situaci, kdy je osobní příplatek rozhodnutím přiznáván nebo zvyšován. I když to zákon výslovně nestanoví, o změně osobního příplatku (zvýšení, snížení nebo odejmutí) příslušníka rozhoduje služební funkcionář v závislosti na plnění podmínek stanovených pro jeho přiznání“.

[28] V tomto kontextu tak neobstojí argumentace žalovaného, že o určení osobního příplatku ve výši snížené oproti dříve přiznanému osobnímu příplatku bylo rozhodnuto s ohledem na to, že nelze dopředu předvídat, jakým způsobem a v jaké kvalitě bude příslušník plnit nové služební úkoly (viz žalobou napadené rozhodnutí), popř. že je třeba vycházet ze srovnání služebních výsledků příslušníka nebo rozsahu služby s ostatními příslušníky zařazenými na stejném služebním místě (viz vyjádření žalovaného k žalobě); jak již bylo naznačeno, osobním příplatkem je dle § 122 zákona o služebním poměru oceňován „výkon služby“ v mimořádné kvalitě nebo rozsahu nikoli „výkon služebního místa“ v této kvalitě a rozsahu. Ke stejným závěrům ostatně ve vztahu k podobným argumentům žalovaného dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46 (bod 18). Nejvyšší správní soud v tomtéž rozsudku (bod 19) nepovažoval za případný ani argument, že osobní příplatek na novém služebním místě má být přiznán až v závislosti na prokázání mimořádně kvalitně vykonávané služby i na tomto místě, jak se domnívá část odborné literatury (opět Tomek, P. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem k 1. 7. 2012, s. 356).

[29] Obecně je pak v zásadě žádoucí předpokládat, že pokud již příslušník dosáhl nadprůměrných výsledků, nebude mu v tom bránit ani změna služebního místa. Pokud následně uvedené předpoklady nenaplní, může služební funkcionář přistoupit k „finančnímu ohodnocení“ a osobní příplatek snížit či odejmout. Tento přístup je nutno shledat správným také s ohledem na potřebu chránit slabší stranu služebního poměru, neboť pro případ automatického zániku nároku na osobní příplatek s nástupem na jiné služební místo nemůže příslušník ze své pozice ovlivnit, za jak dlouho a zda vůbec mu služební funkcionář osobní příplatek opět přizná. Jak bylo již nastíněno, do okamžiku přiznání osobního příplatku neexistuje nárok na jeho přiznání, a závisí tak zcela na služebním funkcionáři vystupujícím z pozice státní moci, zda bude toto ohodnocení příslušníku vůbec přiznáno. S ohledem na uvedenou možnost rozhodnout o odejmutí či snížení osobního příplatku ze strany služebního funkcionáře nelze žalovaným zvolené řešení považovat za spravedlivé (opět viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46, bod 20).

[30] Na okraj soud podotýká, že „snižování“ osobního příplatku tak, jak to provedl v nynějším případě služební funkcionář (potažmo žalovaný), resp. dovozování, že při ustanovení na nové služební místo se o osobním příplatku rozhoduje „od nuly“, tedy nově, je v rozporu s právní jistotou příslušníka a je i z obecného hlediska postojem značně demotivujícím. Např. v posuzovaném případě služební funkcionář rozhodoval dle § 26 odst.

3 zákona o služebním poměru, dle něhož „[p]říslušníka lze odvolat na jeho žádost z dosavadního služebního místa, pro které je stanovena služební hodnost referent, vrchní referent, asistent a vrchní asistent, a ustanovit jej na služební místo, pro které je stanovena služební hodnost o jeden stupeň vyšší, jestliže splňuje stupeň vzdělání, obor nebo zaměření vzdělání stanovené pro služební místo“. K odvolání a ustanovení žalobce na nové služební místo tak došlo v důsledku jeho žádosti, neboť žalobce splnil podmínky pro ustanovení na nové („vyšší“) služební místo s ohledem na to, že splnil zákonem stanovené podmínky. Pokud by příslušníci neměli jistotu, že jim již jednou (v souladu se zákonem) přiznaný osobní příplatek bude zachován, bude pro ně demotivující doplňovat si vzdělání apod. tak, aby mohli využít možnosti, kterou jim dává např. § 26 odst. 3 zákona o služebním poměru.

[31] Jako konzistentní se také ve světle již uvedeného nejví argumentace žalovaného, že služební funkcionář nemohl dopředu předvídat, jakým způsobem a v jaké kvalitě bude příslušník plnit nové služební úkoly, ale zároveň však mohl očekávat, že žalobce bude vykonávat službu i nadále v mimořádné kvalitě, když zároveň určení výše osobního příplatku fixuje na srovnání kvality výkonu služby s jinými příslušníky zařazenými na stejné služební místo (srov. výše závěry soudu o tom, že osobní příplatek se váže k výkonu služby, nikoli k výkonu služebního místa).

[32] Lze také přisvědčit žalobci, že v popisovaném kontextu nemohla mít bez dalšího význam skutečnost, že osobní příplatek byl svého času zvýšen z 2 100 Kč na 2 600 Kč rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro VS ve věcech služebního poměru ze dne 30. 6. 2009, č. JMK-21808/2009, a to s odůvodněním že je tomu tak za výkon služby v mimořádném rozsahu v souvislosti s reformou Policie ČR – transformace Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve tři krajská ředitelství. Krajský soud si je však vědom toho, že se této otázky v závěru svého rozhodnutí žalovaný dotkl, když své názory podpořil právě argumentem, že zvýšení osobního příplatku na 2 600 Kč bylo podmíněno zvýšením rozsahem služby v souvislosti s transformací Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, tato transformace již skončila a zvýšení osobního příplatku na 2 600 Kč tak již nemá opodstatnění. Krajský soud rovněž bere v potaz argumentaci žalovaného předestřenou na ústním jednání, že se v případě žalobce změnil rozsah služby jakožto jedno z kritérií pro určení výše osobního příplatku a služební funkcionář svým rozhodnutím ze dne 17. 4. 2014, č. JMK-1163/2014, pouze „doháněl“ svou dřívější pasivitu, která vedla k tomu, že žalobci nebyl osobní příplatek snížen bezprostředně poté, co k tomu nastaly podmínky.

[33] K tomu soud uvádí, že osobní příplatek byl žalobci na hodnotu 2 100 Kč zvýšen rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 21. 4. 2009, č. JMK-10651/2009, a to proto, že žalobce „plní služební úkoly v mimořádné kvalitě“. Tentýž služební funkcionář zvýšil rozhodnutím ze dne 30. 6. 2009, č. JMK-21808/2009, žalobci osobní příplatek na 2 600 Kč neboť žalobce „vykonává v souvislosti s reformou Policie ČR službu v mimořádném rozsahu“, přičemž dle obou těchto rozhodnutí byl žalobce zařazen na místě vrchní asistent v rámci Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru služby pořádkové policie, Pohotovostního a eskortního oddělení, PEO 1. skupina. Z uvedené složky byl žalobce odvolán rozhodnutím téhož služebního funkcionáře ze dne 15. 3. 2010, č. JMK-1731/2010, a byl ustanoven na služební místo vrchní asistent v rámci Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územního odboru VS

Brno-venkov, Obvodního oddělení Pohořelice s místem služebního působení Pohořelice; osobní příplatek mu byl opět přiznán ve výši 2 600 Kč. Z rozhodnutí vedoucího územního odboru Brno-venkov ve věcech služebního poměru ze dne 10. 8. 2012, č. JMK-3493/2012, se pak podává, že dnem 1. 9. 2012 přísluší žalobci základní tarif zvýšený o 10 % z 4. tarifní třídy stanoveného 4. tarifního stupně, přičemž se nezměnil osobní příplatek ve výši 2 600 Kč. Po celou tuto dobu byl žalobce zařazen do 4. tarifní třídy.

[34] Z uvedeného soud dovozuje, že skutečně mohlo v období po roce 2009, konkrétně po zvýšení osobního příplatku na 2 600 Kč, dojít ke změně rozsahu výkonu služby (tedy ke změně jednoho z kritérií pro určení výše osobního příplatku), a tedy mohly případně nastoupit i důvody pro eventuální snížení výše osobního příplatku žalobce. Příslušnou argumentaci však žalovaný uchopitelněji uvedl až při jednání před soudem, v jeho rozhodnutí nachází odraz pouze ve zmínce, že osobní příplatek byl na výši 2 600 Kč zvýšen v souvislosti s transformací krajského ředitelství, tato transformace již skončila a zvýšený osobní příplatek tak již nemá opodstatnění. Tato úvaha v rozhodnutí žalovaného je však zcela nepřezkoumatelná (pro nedostatek důvodů), nezabývá se tím, jaké úkoly plnil žalobce v rámci transformace a jaké již nyní neplní, kdy tato transformace skončila apod.; zároveň se jedná vzhledem k samotným důvodům rozhodnutí žalovaného pouze o argumentaci podpůrnou, když navíc žalovaný v jednání před soudem uvedl, že z hlediska rozsahu služby se jednalo v případě žalobce o snížení osobního příplatku v důsledku možnosti nasazení žalobce na menším teritoriu oproti dřívějšímu zařazení do eskortní skupiny (srovnání s pozdějším ustanovením na Obvodní oddělení Pohořelice), z čehož pak nevyplývá jednoznačná souvislost s danou transformací (návrhu žalobce na doplnění dokazování ve vztahu k této transformaci soud nevyhověl s ohledem na to, že při jednání nebylo možné smysluplně takové doplnění provést a rovněž s přihlédnutím k tomu, že se žalovaný bude muset v dalším řízení přezkoumatelně vyjádřit k vlivu této transformace na výši osobního příplatku žalobce – ani doplnění dokazování by totiž nevedlo k možnosti soudu přezkoumat rozhodnutí žalovaného právě v rozsahu, ve kterém bylo stíženo nepřezkoumatelností). Nadto, jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, nelze nedostatky správních rozhodnutí (nepřezkoumatelnost) zhojit až vyvracením odvolacích námitek v řízení před soudem (srov. např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71, dostupný na www.nssoud.cz)

[35] Soud přitom nevyvrací úvahu žalovaného, že je možné osobní příplatek snížit i po uplynutí určité doby poté, co pominuly důvody pro jeho zvýšení (tedy za situace, kdy služební funkcionář na nové skutečnosti nereagoval bezprostředně). Není proto *a priori* vyloučeno, aby v dalším řízení žalovaný nedostatky v odůvodnění svého rozhodnutí zhojil tak, že přezkoumatelně uvede, proč při příležitosti ustanovení na nové služební místo došlo u žalobce ke „snížení“ osobního příplatku. V rámci takto doplněného odůvodnění, na které je s ohledem na konkrétní okolnosti případu třeba klást zvýšené nároky, se však žalovaný bude muset vypořádat rovněž s tím, nakolik je legitimní postup, kdy dochází ke „snížení“ osobního příplatku žalobce při příležitosti jeho ustanovení na „vyšší“ služební místo, a to na základě žádosti žalobce, a nakolik je takový postup v souladu s principy dobré správy. Je totiž třeba se vyrovnat mj. také s otázkou právní jistoty žalobce, u něhož došlo výše uvedenými rozhodnutími ze dne 15. 3. 2010, č. JMK-1731/2010, a ze dne 10. 8. 2012, č. JMK-3493/2012, k „potvrzení“ dosavadní výše osobního příplatku, přičemž soud připomíná shora reprodukovanou část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015,

č. j. 6 As 171/2014-46, v níž je akcentován požadavek vyšší míry jistoty osoby ve služebním poměru, na stabilizaci jejích platových nároků a ze strany státu na celkové „*férové*“ *uplatňování státní moci vůči svým zaměstnancům*“. Soud také připomíná, že takové případné doplnění odůvodnění nesmí představovat zakrývání jiných, nelegitimních důvodů pro „snížení“ osobního příplatku, jako jsou např. důvody ekonomické (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, čj. 1 As 34/2014-54, publikovaný pod č. 3057/2014 Sb. NSS).

[36] Krajský soud pak naopak nemůže přisvědčit námitce žalobce, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné (nesrozumitelné) v důsledku toho, jak žalovaný změnil rozhodnutí služebního funkcionáře. Z rozhodnutí žalovaného je totiž zcela zřejmé, jakým způsobem rozhodnutí žalovaného změnil, když příslušný výrok prvostupňového rozhodnutí jen precizoval a v ostatním dané rozhodnutí ponechal nedotčené. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného v tomto smyslu nemůže způsobit ani to, že předmětná změna výroku rozhodnutí služebního funkcionáře nesouvisela s odvolacími námitkami. Byť dle § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru „[o]dvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání“, nebrání to odvolacímu orgánu odstranit částečné nedostatky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[37] Krajský soud rovněž nezrušil žalobcem specifikovanou část výroku třetího rozhodnutí služebního funkcionáře, neboť nedostatky tohoto rozhodnutí může v odvolacím řízení napravit sám žalovaný, přičemž ovšem bude muset vzít důsledně v potaz odvolací námitky žalobce, jakož i právní názory vyjádřené v tomto rozsudku.

[38] Krajský soud tedy uzavírá, že v případě ustanovení na jiné služební místo zůstává zachován také nárok na dříve přiznaný osobní příplatek, a na novém služebním místě proto musí být řádně a přezkoumatelně rozhodnuto o jeho snížení či odejmutí, pokud služební funkcionář nehodlá ustanovenému příslušníku určit osobní příplatek ve stejné výši, jaký mu byl přiznán dřívejším rozhodnutím. V daném případě je nadto třeba, pokud by žalovaný byl toho názoru, že žalobci byl osobní příplatek na nově ustanoveném služebním místě určen ve výši 2 100 Kč nikoli z důvodu tohoto ustanovení, ale z důvodu snížení rozsahu služebních úkolů, své rozhodnutí ve smyslu § 122 odst. 1 zákon o služebním poměru řádně doplnit, ovšem při zohlednění dalších relevantních faktorů, zejména těch, které zdejší soud zmínil v bodě 35 svého rozsudku.

VI. Závěr a náklady řízení

[39] Krajský soud v Brně tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.); v dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[40] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[41] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu

nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další písemné podání ve věci samé a účast na jednání před soudem) a čtyři režijní paušály, a to ve výši $4 \times 3\,100$ Kč a 4×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 13 600 Kč. Dále Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci náhradu cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu a náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu za cestu osobním vozem dne 14. 6. 2016 z Prahy do Brna a zpět (410 km) za účelem účasti na jednání před soudem. Pokud jde o náhradu cestovních výdajů, základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce činí 1 558 Kč (tj. $410 \text{ km} \times 3,80 \text{ Kč/km}$) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 385/2015 Sb. činí 677 Kč (tj. $410 \text{ km} \times 5,6 \text{ l/100 km} \times 29,50 \text{ Kč/l}$). Náhrada za promeškaný čas strávený cestou v délce 10 započatých půlhodin podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu činí 1 000 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Odměnu a náhradu hotových výdajů soud nezvýšil o požadovanou částku přádající na DPH ve výši 21 %, neboť zástupce žalobce neprokázal registraci k dani z přidané hodnoty.

[42] Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 19 835 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. června 2016

JUDr. Milada Haplová
předsedkyně senátu